

Rosie Walsh

Zeven perfecte dagen

Toen verdween hij. Een ontroerende roman over de allesoverwinnende kracht van de liefde.

ISBN 978-90-225-8239-8
ISBN 978-94-023-1000-9 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Man Who Didn't Call / Ghosted*
Vertaling: Anne Jongeling
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: Getty Images | Jaya Miceli
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2018 Rosie Walsh
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek is opgedragen aan iedereen die ten einde raad was
als het beloofde belletje uitbleef.*

Met name aan degenen die deden alsof ze het niet erg vonden.

We kunnen altijd alleen maar verliefd worden zonder te weten op wie we verliefd zijn geworden.

Alain de Botton,
Proeven van liefde

DEEL I

1

Lieve jij,

Het is precies negentien jaar geleden dat we op die schitterende ochtend lachend afscheid van elkaar namen. Dat we elkaar weer zouden zien, leed geen twijfel, toch? Het was de vraag wanneer, niet of. In feite was het niet eens een vraag. De toekomst leek nog net zo ondefinieerbaar als de gekrulde rand van een droom, maar dat we er allebei een plek in zouden hebben, stond als een huis. Wij samen.

En toch liep het anders. Wat me nog steeds verbijstert, na al die jaren nog. Die ene dag is nu negentien jaar geleden. Negentien hele jaren! En ik ben nog altijd naar je op zoek. Ik zal nooit ophouden je te zoeken.

Vaak verschijn je waar ik je het minst verwacht. Eerder deze dag zat ik muurvast in een zinloze, duistere gedachte, mijn lichaam verstard als een ijzeren vuist. En opeens was je daar: een helder gekleurd boomblad dat over het doffe, grijze gazon dwarrelde. Ik ontspande en voelde het leven, de dauw onder mijn voeten, ik zag vele kleurschakeringen groen. Ik probeerde je te grijpen, dat levendige blad, huppelend en zwierend en giechelend. Ik probeerde je hand vast te pakken, je recht in de ogen te kijken, maar als een vliegje op mijn netvlies schoot je steeds uit mijn blikveld, buiten mijn bereik.

Ik ben nooit opgehouden je te zoeken.

2

Dag zeven: toen we het allebei wisten

Het gras was vochtig geworden. Vochtig, donker en vol bedrijvigheid. Tot aan de donkere rand van het bos zinderde het van legers mieren, mijmerende slakken en ragfijne herfstdraden kaardende spinnen. De aarde onder ons trok de laatste resten warmte naar zich toe.

Eddie lag naast me de filmmuziek van *Star Wars* te neuriën, zijn duim de mijne strelend. Boven ons dreven de wolken langzaam en lieflijk langs de fijne sikkels van de maan. ‘Laten we kijken of we buitenaardse wezens zien,’ had hij eerder tegen me gezegd toen het uur van het violet purper kleurde. We lagen er nog steeds.

Ik hoorde de verre zucht van de laatste trein in de heuvel met de tunnel verdwijnen en ik glimlachte bij de herinnering aan Hannah en mij, toen we hier als kinderen kampeerden. In de velden van dit dal, verborgen voor wat toen nog steeds een kleine wereld leek.

Als de zomer in zicht kwam, smeekte Hannah onze ouders om de tent op te zetten.

Prima, zeiden ze. Zolang jullie maar in de tuin kamperen.

De tuin was vlak. Hij lag voor ons huis en je kon hem vanuit bijna alle ramen zien. Dat was niet spannend genoeg voor Hannah, die veel avontuurlijker aangelegd was dan ik, al was ze vijf jaar jonger. Ze wilde voorbij het veld, voorbij de steile helling van de heuvels achter ons huis, waar de kam net vlak genoeg

was om een tent op te kunnen zetten die alleen zichtbaar was vanuit de hemel. De plek was bespikkeld met frisbees van uitgeharde koeienvlaaien en lag zo hoog, dat je bijna op onze schoorsteen kon uitkijken.

Mijn ouders waren er niet gerust op.

‘Maar er gebeurt niets!’ drong Hannah aan, met dat bazige stemmetje van haar. Ik mis die stem.

‘En Alex is erbij.’ Hannahs beste maatje was bijna altijd bij ons. ‘En Sarah. Zij zal ons beschermen als de moordenaars komen.’

Alsof ik een krachtpatser was, met een effectieve rechtse hoek.

‘Ook hoeven jullie niet voor ons te koken als we gaan kamperen. En ook geen ontbijt...’

Hannah was een stoomwalsje. Ze zat nooit verlegen om argumenten en pa en ma gaven haar na een poosje altijd haar zin. Eerst gingen ze mee kamperen in het veld, maar later, in de tijd dat ik me een weg door de woekerende rimboe van mijn puberteit vocht, lieten ze Hannah en Alex daar alleen slapen, met mij als schildwacht.

We lagen in de oude bungalowtent van pa, een mottig geval van oranje canvasdoek, en luisterden naar de symfonie van de geluiden buiten in het gras. Vaak bleef ik lang wakker nadat mijn zus en Alex allang waren ingedommeld en dan vroeg ik me af wat ik zou kunnen uitrichten mocht iemand de tent binnenstormen. De noodzaak om Hannah te verdedigen – en dan niet alleen als ze in de tent sliep, maar altijd – was zo zwaar als een rotsblok, als een werkende vulkaan. Wat kon ik doen? Een karatetik uitdelen met mijn smalle tienerpolsjes? Ze neersteken met een spies waar we de marshmallows aan roosterden?

Vaak twijfelend, niet heel zeker van zichzelf, zo had mijn voormalige lerares me op mijn rapport omschreven.

‘Nou, handig advies hoor,’ had mam gezegd op de toon die ze normaal bezigde als ze pap een veeg uit de pan gaf. ‘Trek je er niets van aan, Sarah. Wees jij maar gerust onzeker. Daar is je puberteit voor bedoeld, verdorie.’

Als ik uiteindelijk geradbraakt door de tegenstrijdige krachten van verdediging en machteloosheid in slaap viel, werd ik vroeg genoeg wakker om te zien wat voor wanstaltige sandwiches Hannah en Alex als ontbijt hadden meegenomen.

Ik legde een hand op mijn borst om het licht van de herinnering te dempen. Het was geen avond voor droefenis; het was een avond voor nu. Voor Eddie en mij, en het grootse, almaar groeiende iets tussen ons.

Ik concentreerde me op de nachtelijke geluiden van de open plek in het woud. Ongewerveld geritsel, zoogdierlijk geschuifel. De groene fluistering van trillende bladeren, de kalme ademhaling van Eddie. Ik luisterde naar zijn hart dat gelijkmatig door zijn trui klopte en bewonderde zijn evenwichtige aard. ‘Meer zal zich openbaren,’ zei mijn vader altijd over andere mensen. ‘Je moet kijken en afwachten, Sarah.’ Ik bekeek deze man nu al een hele week en ik had nog geen spoortje onrust bij hem waargenomen. Op vele manieren herinnerde hij me aan de persoon die ik mezelf voor mijn werk had geleerd te zijn: standvastig, rationeel, onaangedaan door het grillige tij van de non-profitsector. Maar ik had er jaren op geoefend, terwijl het bij Eddie blijkbaar was aangeboren.

Ik vroeg me af of hij de in mijn borst stuiterende opwinding kon horen. Het was nog maar een paar dagen geleden dat ik was weggegaan, afkoersend op een scheiding, afkoersend op de veertig. Toen dit. Hij.

‘O, een das,’ zei ik toen een lage schaduw door de verduisterde hoek van mijn blikveld kroop. ‘Ik vraag me af of het Cedric is.’

‘Cedric?’

‘Ja. Waarschijnlijk niet. Hoe oud worden dassen?’

‘Zo’n jaar of tien.’ Eddie glimlachte. Ik kon het horen.

‘Nou, dan is het definitief Cedric niet. Misschien is het wel zijn zoon. Of kleinzoon.’ Ik zweeg even. ‘We waren dol op Cedric.’

De bevingen van zijn gelach gingen van zijn lichaam over in het mijne. ‘Wie zijn we?’

‘Mijn jongere zusje en ik. We gingen hier altijd vlakbij kamperen.’

Hij rolde op zijn zij, zijn gezicht dicht bij het mijne, en ik kon het in zijn ogen zien.

‘Cedric de das. Ik... jij,’ zei hij zacht. Hij liet zijn vinger langs mijn haargrens glijden. ‘Ik vind je leuk. Ik vind jou en mij leuk. Ik vind jou en mij samen zelfs heel erg leuk.’

Ik glimlachte. Recht in die goedhartige, ernstige ogen van hem. En die lachrimpels bij de ferme hoek van zijn kin. Ik nam zijn hand in de mijne en kuste zijn vingertoppen, ruw en verweerd door twintig jaar houtbewerking. Het voelde nu al alsof ik hem al jaren kende. Een leven lang. Het voelde alsof iemand ons voor elkaar had geschapen, misschien al bij de geboorte, en ons met duwtjes en plannetjes en intriges had gemend tot onze paden elkaar uiteindelijk kruisten, zes dagen geleden.

‘Ik heb alleen maar kleffe gedachten,’ zei ik na een lange stilte.

‘Anders ik wel.’ Hij zuchtte. ‘Het is alsof de afgelopen week op een soundtrack van vioolmuziek is verstreken.’

Ik schoot in de lach en hij kuste het puntje van mijn neus. Ik vroeg me af hoe het mogelijk was dat je weken, maanden – jaren zelfs – kon ploeteren zonder dat er ook maar iets gebeurde, en dan opeens, binnen een paar uur, was het scenario van je leven compleet herschreven. Als ik die dag iets later de deur uit was gegaan, dan was ik op de bus gestapt en had ik hem nooit ontmoet, en dit nieuwe gevoel van zekerheid zou slechts een onopgemerkte fluistering van gemiste kansen en slechte timing zijn.

‘Vertel nog eens iets over jezelf,’ zei hij. ‘Ik weet nog niet genoeg van je. Ik wil alles weten. Het complete en onverkorte levensverhaal van Sarah Evelyn Mackey, inclusief de narigheid.’

Ik hield mijn adem in.

Ik had dit natuurlijk al zien aankomen, ik had alleen nog niet besloten wat ik zou doen als het moment daar was. Het complete en onverkorte levensverhaal van Sarah Evelyn Mackey, inclu-

sief de narigheid. Hij zou het waarschijnlijk wel aankunnen. Deze man had een natuurlijk pantser, een rustige kracht die me aan een oude zeewering deed denken, of aan een eik.

Hij liet zijn hand langs de welving tussen mijn ribbenkast en mijn heup glijden. ‘Ik ben gek op deze welving,’ zei hij.

De man zat zo goed in zijn vel dat je hem waarschijnlijk elk geheim, elke waarheid kon toevertrouwen. Hij zou het kunnen bewaren zonder er last van te hebben.

Natuurlijk kon ik het hem vertellen.

‘Ik heb een plan,’ zei ik. ‘Zullen we hier vannacht kamperen? Dan doen we net alsof we twee jonkies zijn. Kampvuurtje, worstjes roosteren, verhalen vertellen. Je hebt toch wel een tent? Je lijkt me er echt het type voor.’

‘Ik ben een man met een tent,’ beaamde hij.

‘Mooi. Nou, dan doen we het toch? En ik zal je alles vertellen. Ik...’ Ik rolde op mijn zij en keek de nacht in. De laatste volle bloesemkaarsen van de kastanjeboom gloeiden zacht aan de rand van het bos. Een boterbloem wiegde vlak voor onze ogen in de duisternis. Hannah hield niet van boterbloemen. Ze heeft nooit willen vertellen waarom.

Ik voelde iets in mijn borst omhoogkomen. ‘Het is hier zo heerlijk. Er komen zo veel herinneringen bij me naar boven.’

‘Goed,’ zei Eddie. ‘We gaan kamperen. Maar kom eerst eens hier.’

Hij kustte me op mijn mond en even verstomde de hele wereld, alsof iemand op een knop had gedrukt of een schakelaar omgezet.

‘Ik wil niet dat morgen onze laatste dag is,’ zei hij toen de kus ophield. Hij legde zijn arm steviger om me heen en ik voelde de fijne warmte van zijn borst en zijn buik, het zachte gekriebel van zijn korte haar onder mijn handen.

Dit soort intimiteit kende ik alleen nog als een verre herinnering, dacht ik toen ik de schone, zanderige geur van zijn huid opsnoof. Tegen de tijd dat Reuben en ik er een streep onder zetten, sliepen we als twee boeksteunen ieder aan een kant van

het bed, met het onaangeroerde laken tussen ons in als een hommage aan het ehech.

‘Tot het matras ons scheidt,’ had ik op een avond gezegd, maar Reuben had er niet om kunnen lachen.

Eddie boog een stukje naar achteren zodat ik zijn gezicht kon zien. ‘Ik... ik vroeg me af of we onze oorspronkelijke plannen misschien konden wijzigen. Jij je trip naar Londen, ik mijn vakantie. Zodat we nog een week langer hier in het gras kunnen rollebollen.’

Ik leunde op mijn elleboog. Dat wil ik liever dan je ooit zult weten, dacht ik bij mezelf. Ik ben zeventien jaar getrouwd geweest en al die tijd had ik me geen moment gevoeld zoals nu met jou.

‘Nog zo’n week lijkt me prachtig,’ zei ik tegen hem. ‘Maar je moet je vakantie niet afzeggen. Ik ben er nog steeds als je terugkomt.’

‘Maar dan ben je niet meer hier. Dan ben je in Londen.’

‘Zit je nou te mokken?’

‘Ja.’ Hij drukte een kus op mijn sleutelbeen.

‘Niet doen. Als je terugkomt, haast ik me in allerijl naar Gloucestershire.’

Hij leek niet overtuigd.

‘Als je ophoudt met mokken, kom ik je misschien wel van het vliegveld halen,’ voegde ik eraan toe. ‘Dan sta ik tussen de andere mensen met een bordje in hun handen en een auto op de zone voor kort parkeren.’

Hij leek dit in overweging te nemen. ‘Dat zou leuk zijn,’ zei hij uiteindelijk. ‘Dat zou heel leuk zijn.’

‘Afgesproken.’

‘En...’ Hij zweeg, opeens leek hij onzeker. ‘En ik weet dat het misschien snel is, maar als je me je levensverhaal hebt verteld en ik worstjes heb geroosterd die misschien wel, misschien niet te eten zijn, zou ik graag een serieus gesprek met je willen voeren over het feit dat jij in Californië woont en ik in Engeland. Je bent veel te kort hier.’

‘Ik weet het.’

Hij trok aan het donkere gras. ‘Als ik terugkom van vakantie, hebben we dan een week samen? Voordat je weer teruggaat naar de vs?’

Ik knikte. De enige donkere wolk over onze week samen was dit, het onvermijdelijke afscheid.

‘Nou, dan denk ik dat we... Ik weet het niet. Iets moeten doen. Iets moeten beslissen. Ik kan dit niet zomaar laten gaan. Het mag niet zo zijn dat jij je ergens ter wereld bevindt en ik niet bij je kan zijn. Ik denk dat we hier echt iets van moeten maken.’

‘Ja,’ zei ik zacht. ‘Dat denk ik ook.’ Ik liet mijn hand in zijn mouw glijden. ‘Ik dacht er hetzelfde over, maar elke keer als ik erover wilde beginnen, werd ik nerveus.’

‘Echt waar?’ Hij klonk opeens zo blij en opgelucht, dat ik besefte dat hij moed had moeten verzamelen om dit gesprek met me aan te gaan. ‘Sarah, je bent een van de meest zelfverzekerde vrouwen die ik ooit heb ontmoet.’

‘Hm.’

‘Nee, echt. Het is een van de dingen die ik zo leuk aan je vind. Een van de vele dingen die ik leuk aan je vind.’

Het is heel wat jaar geleden dat ik het zelfvertrouwen met spijkers op mezelf vastklonk, als een bord op een winkelpui. Inmiddels was het mijn tweede huid – ik reisde als spreker op medische conferenties de hele wereld af, gaf interviews aan journalisten, stuurde een team aan –, maar toch voelde ik me ongemakkelijk als iemand er een opmerking over maakte. Ongemakkelijk, of eerder blootgesteld, als iemand die tijdens een onweersbui op een heuvel staat.

Toen kuste Eddie me opnieuw en ik voelde alles van me afglijden. Het verdriet over het verleden, de onzekerheid over de toekomst. Wat er nu ging gebeuren, was zo bedoeld. Dít.